רבי יונתן אומר מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו, אמר לו רבי יאשיה והלא כבר נאמר "אחת" אמר לו רבי יונתן והלא כבר נאמר "מדם הפר ומדם השעיר", אם כן למה נאמר "אחת"? לומר לך אחת ולא שתים מדם הפר אחת ולא שתים מדם השעיר תניא אידך "ולקח מדם הפר ומדם השעיר" שיהו מעורבין זה בזה, אתה אומר שיהו מעורבין זה בזה או אינו אלא מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו? תלמוד לומר "אחת" וסתמא כרבי יאשיה: נתן את המלא בריקן וכו': בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא הניח מזרק בתוך מזרק וקבל בו את הדם מהו - מין במינו חוצץ - או - אינו חוצץ? אמר ליה תניתוה נתן את המלא בריקן מאי לאו הושיב מזרק מלא לתוך מזרק ריקן, לא, עירה מזרק מלא לתוך מזרק ריקן, הא תנא ליה רישא עירה דם הפר לתוך דם השעיר כדי לערבן יפה יפה תא שמע *היה עומד על גבי כלי או על גבי רגל חבירו פסול שאני רגל דלא מצי מבטיל ליה איכא דאמרי הכי בעי מיניה דרך שירות בכך - או - אין דרך שירות בכך תא שמע דתנא דבי רבי ישמעאל "את כל כלי השרת אשר ישרתו בם בקודש" שני כלים ושירות אחת בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא *הניח סיב בתוך המזרק וקבל בו את הדם מהו - מין בשאינו מינו חוצץ - או - אינו חוצץ: כיון דמחלחל לא חייץ או דלמא לא שנא? אמר ליה תנינא זולף והולך עד שמגיע לספוג שאני מיא דקלישי איכא דאמרי הכי פשט ליה בדם כשר בקומץ פסול:

מתני'

וקבל בו את הדם. כל קבלות של כל ימות השנה קמבעיא ליה: מין במינו. מזרק במזרק: חוצץ. וכמאן שאין קבלה זו בכהן שהרי אינו אוחז במזרק שהדם בו: אפי' נמי הושיב מזרק מלא בתוך ריקן. שעירה ממנו והא הכא נמי ולקח כתיב ולקח מדם הפר ומדם השעיר והך לקיחה לאחיזת המזרק היא: לא, עירה מזרק מלא. לאחר שעירה דם הפר לדם השעיר חזר ומערה מזרק מלא לתוך מזרק ריקן: עומד על גבי כלים וכו'. דתנא דבי רבי ישמעאל הואיל ורצפה מקדשת וכלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא יהא דבר חוצץ בינו ובין כלי שרת אף רצפה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה במס' זבחים (דף כד.): על גבי רגל חבירו. אלמא מין במינו חוצץ: דלא מבטל ליה. חבירו את רגלו עד שיגמור עבודתו: כלי שרת. שני כלים במשמע ושירות אחת: סיב. הגדל סביב הדקל וכרוך עליו סביב כמין נולבין בנפנים והוא רך וסופג את הדם והדם יוצא מכל עבריו ואינו חוצץ כל כך מי הויא כי האי גוונא חציצה או לא: זולף והולך וכו'. רישא דמתני' הכי (פרה פ"ו מ"ג) המקדש בשוקת והיה ספוג לתוכו, מים שבספוג פסולין כיצד יעשה זולף והולך עד שמגיע לספוג, שוקת היא אבן חלולה על שפת המעיין והמים נכנסין לה דרך חור שבדופנה ומשקין בה בהמות ומקדשין בה אפר חטאת לתוך מים חיים והיא כלי, מים שבספוג פסולין דחיים אל כלי בעינן שיהו המים נוגעין בכלי כיצד הוא עושה כשבא ליטול את המים וליתנם בצלוחית ובשפופרת זולף וגומר את כל המים אשר בשוקת עד שמגיע לספוג, זולף *שואב עד המלוי אגומי"ר בלע"ז וכדאמרינן במועד קטן (דף יא:) זולף וגומר כדרכו אלמא ספוג לא חייץ ולא פסיל אלא הנבלעים בתוכו והוא הדין לסיב: שאני מיא דקלישי. ויוצאות מכל עבריו ונכנסות בינו לבין הכלי אבל דם עב הוא: בדם כשר. דקליש: בקומץ פסול. בקידוש שהקומץ טעון להתקדש בכלי לאחר הקמיצה והוא כנגד קבלה בדם, פסול דחייץ:

תורה אור

רבי יונתן אומר מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו. תימה לי והא רבי יונתן אית ליה דמשמע שניהן כאחד ומשמע אחד אחד בפני עצמו והכא משמע דלית ליה דווקא מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו ונראה לי כיון דמשמע הכי ומשמע הכי ילמד סתום מן המפורש כי היכי דלפני ולפנים ובהיכל עתן מזה בעצמו ומזה בעצמו ה"נ לקרנות דכתיב מדם הפר ומדם השעיר מסתמא מזה בעצמו ומזה בעצמו ובהא נמי מיתרצא מאי דקשיא דמייתי בסמוך תניא אידך וכו' עד תלמוד לומר אחת וסתמא כרבי יאשיה והיכי אתיא כרבי יאשיה והא לרבי יאשיה בלא אחת נמי סבירא לי' כמאן דכתיב יחדיו דמי בשלמא הא דאמר ליה ר' יאשיה לר' יונתן והלא כבר נאמר אחת איכא למימר לדר' יונתן קאמר ליה אבל לדידיה בלא אחת נמי אלא יש לומר אע"ג דמעיקרא הוה סלקא דעתך דלרבי יאשיה מערבין בלא קרא דאחת בתר דאייתי קרא דאחת הדר ביה וסבירא ליה דאי לאו אחת ה"א אין מערבין דומיא דלפני ולפנים ודהיכל דילמד סתום מן המפורש כדפי' ובהא נמי מיתרצא מאי דקשיא הא דקאמר לעיל תסתיים דרבי יאשיה הוא דאמר מערבין ודחי אפילו תימא רבי יונתן שאני הכא דכתיב אחת והשתא תימה לי מאי קא דחי אפילו תימא לרבי יונתן מערבין אם כן כל שכן לרבי יאשיה מערבין והא ע"כ חד מינייהו אמר אין מערבין דקאמר ר' יונתן ורבי יאשיה חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין אבל למאי דפרישית ניחא דה"ק שאני הכא דכתיב אחת דאי לא כתיב אחת סברא הוא דאפילו לר' יאשיה ה"א אין מערבין דילמד סתום מן המפורש כדפרי' ואם כן מאן האי תנא דאמר מערבין אלא ע"כ מדכתיב אחת ומאן לימא לן דרבי יאשיה דריש אחת להאי דרשא ולא רבי יונתן דילמא רבי יונתן דריש ליה ורבי יאשיה דריש ליה לדרשא אחרת כדדרשי' ליה בפרק קמא דשבועות (דף ח:) כפרה זו לא תהא אלא פעם אחת בשנה אי נמי כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות מיהו מה שהקשיתי ממאי דקאמר סתמא כרבי יאשיה בלאו הכי ניחא דהא לא קאמר רבי יאשיה היא אלא כרבי יאשיה פירוש דסבירא ליה כוותיה דמערבין לקרנות ולאו מטעמיה דלדידיה נפקא ליה בלא דרשא דאחת ודילמא רבי יהודה היא דאית ליה מערבין אע"ג דמשמע ליה כל אחת ואחת בפני עצמה כרבי יונתן נפקא ליה מאחת דמערבין כדפר' לעיל והא דקאמר סתמא כרבי יאשיה הכי נמי הוה מצי למימר רבי יהודה היא דשמעינן ליה בהדיא בהקומץ רבה (מנחות כב:) דמערבין אלא מפני שלא הובא בשמעתין נקט רבי יאשיה שהזכירו לעיל במחלוקת עם רבי יונתן וה"ה למ"ד אין מערבין לקרנות מנא ליה דעולין אין מבטלים זה את זה יש לומר נפקא ליה מדם דם בפרק התערובת (זבחים דף פא:) ואין לתמוה מאי שנא דהכא על טיהרו מערבין לכולי עלמא ובקרנות פליגי ויש לומר בלפני ולפנים על כרחך אין מערבין כדמוכח קרא בהדיא דלאחר שנתן מדם הפר שוחט את השעיר ואם כן גם באהל מועד כן כדכתיב וכן יעשה באהל מועד ולקרנות כתיב מדם הפר ומדם השעיר משמע ליה מזה בעצמו ומזה בעצמו דומיא דאידך כיון דהזכיר בהדיא פר ושעיר אבל בשבע על טיהרו כתיב והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים משמע מכל הדם מזה שבע פעמים ותו לא: **מין** במינו חוצץ או אינו חוצץ. אבל שאינו מינו פשיטא דחוצץ ולא קרי ביה ולקח וכן בפרק שני דזבחים (דף כד.) שלא יהא דבר חוצץ בינו לבין כלי שרת וכן בפרק מקום שנהגו (פסחים נז:) גבי יששכר איש כפר ברקאי דהוה כריך ידיה בשיראי ותימה דבפרק לולב הגזול (סוכה לז.) מסקינן דלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דהתם מיירי שכורך סודר סביב הלולב ומאריך בו ועושה מן הסודר כמו בית יד ואוחז בו אבל היכא דכריך ידיה בסודר ותופס הלולב כך לא שמה לקיחה ומזרק בתוך מזרק דהכא דמשמע דפשיטא ליה אי הוה שאינו מינו הוה חוצץ לא מיירי שאוחזו החיצון בשפתותיו דאז ודאי לא חייץ דהוה ליה כמו בית יד אלא שאוחזו למטה בשוליו וכן צריך לומר מתוך ההיא שמעתא גופה בפרק לולב הגזול כמו שחילקנו דאי לא תימא הכי אלא נימא דבכל ענין לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה אם כן תיקשי דרבא אדרבא דאמר בתר הכי מין במינו אינו חוצץ הא שאין מינו חוצץ ולעיל קאמר גבי סודר לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ואפילו שאינו מינו וק"ל מאי פריך מאי לאו נתן מזרק המלא לתוך הריקן נימא אין הכי נמי ואין אוחז את החיצון בשוליו אלא בשפתותיו ויש לומר דפשיטא ליה שלא היה יכול לאוחזו כך ביד אחת שתי מזרקות כבידות שיש בהן כל דם הפר והשעיר וריצב"א תירץ דבשמעתא גבי כלי שרת מין בשאינו מינו חוצץ בכל ענין דאפילו אם תמצא לומר דגבי לולב יש חילוק כדפירש' גבי כלי שרת בכל ענין מין בשאינו מינו חוצץ דנהי דכי עביד כעין בית יד מיקרי לקיחה גבי כלי שרת דכתיב ולקח הכהן לא מיקרי לקיחה בעצמו של כהן: דלאמר

רבינו חננאל

תנותן. מקצת דמים נתחלפו לו ומקצת לא נתחלפו לו פשיטא כי קא יהיב מראן יהיב. מידע הנך ספיקה שירים הוו וליסוד אולי או דלמא דחויין הוו ולאמה אולי. ופשיט רב פפא כיון דספקות נינהו ולא מצי לאודויי מינייהו דחויין הוו. וא"ל רב הונא בריה דרב יהושע אדרבה אפילו למ"ד כוס עושה חבירו דחוי כיון שבירר כוס אחד וא' מות אני זורק נעשה הדם אשר בכוס האחר דחוי. הנ"מ דקא דחייא בידים אבל הכא דלא דחייא הוא לא ליהוי דחוי. ותניא למעלה הוא אומר ואת דמו ישפוך. למטה הוא אומר ואת כל דמה ישפוך. חטאת שקיבל דמה בד' כוסות כו' ופשוטה היא. עירה דם הפר לתוך דם השעיר נתן את המלא בריקן. פי' עוד והוריד הדם מן המזרק המלא במזרק הריקן למה והלא כבר עירה דם הפר בדם השעיר כדי לערבו יפה יפה. ויצא להזות על קרנות מזבח הזהב תנן כמ"ד מערבין לקרנות דאתמר ר' יאשיה ור' יונתן חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין תסתיים דר' יאשיה דאמר מערבין דאע"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב יחדו דמי. דתניא אביו ואמו קלל. אביו קלל אמו קלל דברי ר' יאשיה כו'. פי' כתיב איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו סמך הקללה לאב. עוד כתיב אביו ואמו קלל חזר סמך הקללה לאם. *)וש"מ כי את זה קלל מהם קלל חייב מפני שסמך הקללה לזו ולזו אבל לא סמך הקללה לשניהם הייתי אומר לעולם אינו חייב עד שיקלל שניהם דאע"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב יחדיו דמי. ודחינן לעולם סתני' ר' יונתן היא ואע"ג דבעי יחדו שאני הכא דכיון דכתיב וכפר על קרנותיו אחת בשנה מדם חטאת הכפורי' כמאן דכתיב יחדו דמי. ואקשינן ר' יונתן ולא ר' יאשיה והא ר' יאשיה שמעינן ליה בהדיא דאע"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב יחדו דמי ושנינן שאני הכא כיון דכתיב ולקח מדם הפר ומדם השעיר הלקינהו קרא. תניא דלא כשנוין ולקח מדם הפר ומדם השעיר שיהו מעורבין דברי ר' יאשיה כו'. ופשוטה היא: הניח מזרק בתוך מזרק וקיבל בו את הדם פשיטא לי דודאי מין בשאינו מינו חוצץ מיהו דרך שירות בכך אי לא. ופשטנא מהא ואת כל כלי השרת וגו' ב' כלים בשירות אחת אבל להניח סיב שהוא אדליף במזרק וקיבל בו את הדם כיון

*) נ"ל ש"מ כי אחו מהם שקלל חייב.

עין משפט
נר מצוה

עד א מיי' פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:

עה ב מיי' פ"ט מהל' ביאת מקדש הלכה יז סמג לאוין שג:

עו ג ד מיי' פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:

מסורת הש"ס

זבחים פו:

[עי' תוס' שבת כג: ד"ה ויטול]

ס"א שופך (פרה פ"ו מ"ג)

גליון הש"ס

גמ' שאני רגל דלא מצי מבטל. עי' זבחים דף כד ע"ב תוס' ד"ה מין במינו:

תוספות ישנים

ברירה כו' שאני הכא דתולה בדעת אחרים וי"ל דכולה ר' יוחנן מסיק לה דלית ליה חילוק בין תולה בדעת עצמו לתולה בדעת אחרים כדמוכח במרובה וא"ת הא בשילהי ביצה (דף לז:) קאמר איסור רבי יוחנן אמר יש ברירה ורבי הושעיא אמר אין ברירה ופריך התם מדאיו דא"ר יוחנן וכבר לא תהא אלמא אית ליה לרבי יוחנן דאיו וכדמתרץ גופיה וי"ל דהוה מצי לדחויי דר' יוחנן לית ליה דאיו אע"ג דמתרץ לה דעל כרחין לאו קושיא היא דהתם סוי מצי לדחויי דר' יוחנן כרבנן דרבי יהודה דאיו סבירא ליה דיש ברירה מדרבנן אלא שמתרץ אחר נמוך וי"ל דעל כרחך צריך אתה לומר כך דלא סבירא ליה לדאיו דאי סבירא ליה כוותיה תיקשי לך דרב ודרב דמתרץ לברייתא דאיו א"כ לית ליה ברירה ואילו בשילהי ביצה קאמר גבי שנים שלוו כוסם ותביא בתוספות ותים ליה לרב ברירה אלא ש"מ דרב אליבא דר' יהודה איירי ולא סבירא ליה אבל קשה לרבי משמעתין א)דאיכא למימר סהיא דלא כיון שפרות לקיני תוכה כו' שהדבר תלוי בידי שמים לכהיא דאיו שהדבר תלוי בידי עצמו וכן לוקח יין והאי קושיא נמי קשה למאן דמפליג בריש כל הגט (דף כה.) לתולה בדעת עצמו לתולה בדעת אחרים. ה"ר. ג"י. ואני הייתי רוצה לומר להעמיד בין תולה בדעת עצמו לדעת אחרים דהכיא דשקלים תולה בדעת אחרים היא ליתא מקמי סהיא דגיטין דמה היא כאותן הימים כו' והכיא דכל שילקטו דהוי תלויין בדעת אחרים וי"ש ברירה וסוגיא דהכא כמאן דלא מפליג בין תולה בעצמו לדעת אחרים ורבי אמר לי כי אין לגבאה כל כך לפני סהיא דעירובין כי אינו כל כך טעות אם לא נגרוס לכאן ולכאן למקום שארצה אלך ול"ע וה"ר אלחנן פי' דשאני הכא לפי שבשכבים מעות דמי חטאתו בשופר לא התנה בפירוש בעצמו אם ימות ילכו לים המלח ולכן אין ברירה אבל גבי גט התנה בפירוש אם ימות וכן גבי כל שילקטו ולכן יש לנו לומר דיש ברירה והא דמייתי משמעתין (רא"ה) דלית ליה לרבי יהודה ברירה מהכיא דאיו הכי מייתי רא"ה מדלית ליה לרבי יהודה ברירה דתולה בדעת [את"יס] והתנה היכא נמי דלית ליה היכא דתולה בדעת [עצמו] בלא התנה ורבי יוחנן דלית ליה שאני חילוקא יסבור דליתא לדאיו מקמי משנה דעירובין ודפרק מי שאחזו וברייתא דמרובה ואע"ג דמשנה דשקלים פריש לדאיו מ"מ יאמר דליתא לנסך משנה וברייתא דלוקח יין מקמי ב) כמה סתמי מאיות וברייתא אחת וגם הסיא דלוקח יין יש לדחות דטעמא משום בקיעת הנוד: (ע"כ שייך לדף ט ע"א)

הגירסא למאן דאמר כימנו ודבר אחר לא כוי סיקא. כי הכא דבין בפר ובין בשעיר כתיב מעלה ומטה אלא שהמנין לא כתיב שם ואם תאמר לדידים נמי מי ניחא והא קאמר לעיל לא יאמר מעלה בפר דנמר מגיגלה דשעיר כו' וסיכי סוה גמר אי לא סוה כתיב ביה בפירוש והא דבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בהיקש וי"ל כי בתלמוד לא הוה נמהדריך בכך סוגיא לגיסת בתלמוד דלעיל אלא סתמא פריך דלכאי מנא אתי שעיר כאי אבל לאידך תנא מאי איכא למימר ובמסקנא מיתרצא שפיר: הרץ מכספים בהדר זימנא גמיר. פירש רש"י אי נמי סבירא לן דבנים בהיקש למד יכול ללמד על ההיכל בנת אחת מה שכתוב בו בפירוש כגון אחת למעלה בשעיר ושבע למטה בפר ומסכה אף מה שלמד בהיקש וי"ע בכל דוכתא שמזכיר למד מן הלמד הלא יש ללמוד כעין פירוש זה ופירש ר"ת כלומר כל דגמריק בהיקש איכא אחת למעלה ושבע למטה בפר ובשעיר גמרינן כולו בהיקש איכא כן נותן כפנים ויש כפרים דגרסי תוך ופנים בחד זימנא גמר וזה כלשון דתוך ופנים משמע כדפרישית. מ"ר: ה"ג תניא נמי גבי פר העלם דבר של ציבור. כי זה אינו מעכב: והיו עליה כמה טיפי דמים של פר כו'. ופליג ר' אליעזר אתנא קמא וה"ה מאי קושיא דילמא שלא נתכוון עמו כדקתני נמי ואם טעה נעשו י"ל שכונן לא היו טעין כיון שלא בתכוין עושה כן ועוד שהכהנים זריזין הן. מ"ר: שלא כסידרן. שלא היו אחת למעלה ושבע למטה כסדר סר יום הכפורים אבל רש"י פירש גבי כסדרן דיום הכפורים כולם זו למטה מזו ואין נראה דשא לא בעינן אלא אחת למעלה אבל בשבע שלמטה אין חילוק אם הם איגם כסדרן אלא שיהו כולן למטה מן הראשונה ג) דבגמ' דלעיל לא מיירי אלא שמצריך שיהא נראה גב ידו למטה ובשבע גב ידו למעלה וה"ר יוסף פירש שלא כסידרן ד) דמני שלא היו שם אלא שבע ול"ע אם היו בפר ובשעיר ע"ז שמונה או שבע ה): נתערבו לו דמים בדמים. פירש הייט קודם [היזה] מאחר שבהיכל דאי קודם מתנות שבפנים והא אמר שנאה לקמן שעיר שבתוכו קודם מתנות שבפר שבפנים לא עשה ולא כלום ומסתמא לא פליג אדשנא: התורה אמרה וכלה מכפר את הקדש כו'. ה"ר יוסף לא גרים ליה וכלה מכפר את הקדש דלקמן דרשי' ליה ר"מ ורבי יהודה לדרשא אחריתא ובירסא משובשת היא בשביל נגי ברתו והתורה אמרה כו' אלא ודאי גרס והתורה אמרה כלה דם הפר ואח"כ כלה דם השעיר דאיכא מ"ד לקמן דסידרן מעכב ואפילו למאן דאמר לא מעכב מצוה מיהא איכא ואי

א) נ"ל דהיכי מדמי: ב) נ"ל שני: ג) נ"ל מפני: ד) נ"ל דבמעגדנא: ה) עי' לעיל סו. ויג: בלשון רש"י ז"ל ועיין ש"י:

מבנה
⋈ שאילות שהמשתנות בינון שהניח דבר בתוך המזרק וקבל את הדם
= ר' חסון
נושא
האם 'מין במינו' חוצץ
מבנה
△ נסיון להוכיח דאינו חוצץ
▽ נסיון להוכיח דחוצץ
נושא
'מין בשאינו מינו' - האם חוצץ

ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי